

Αρχιμ. Αμβρόσιος Κυρατζής: «Ο πελεκάν της ζωής» (1931-2017)

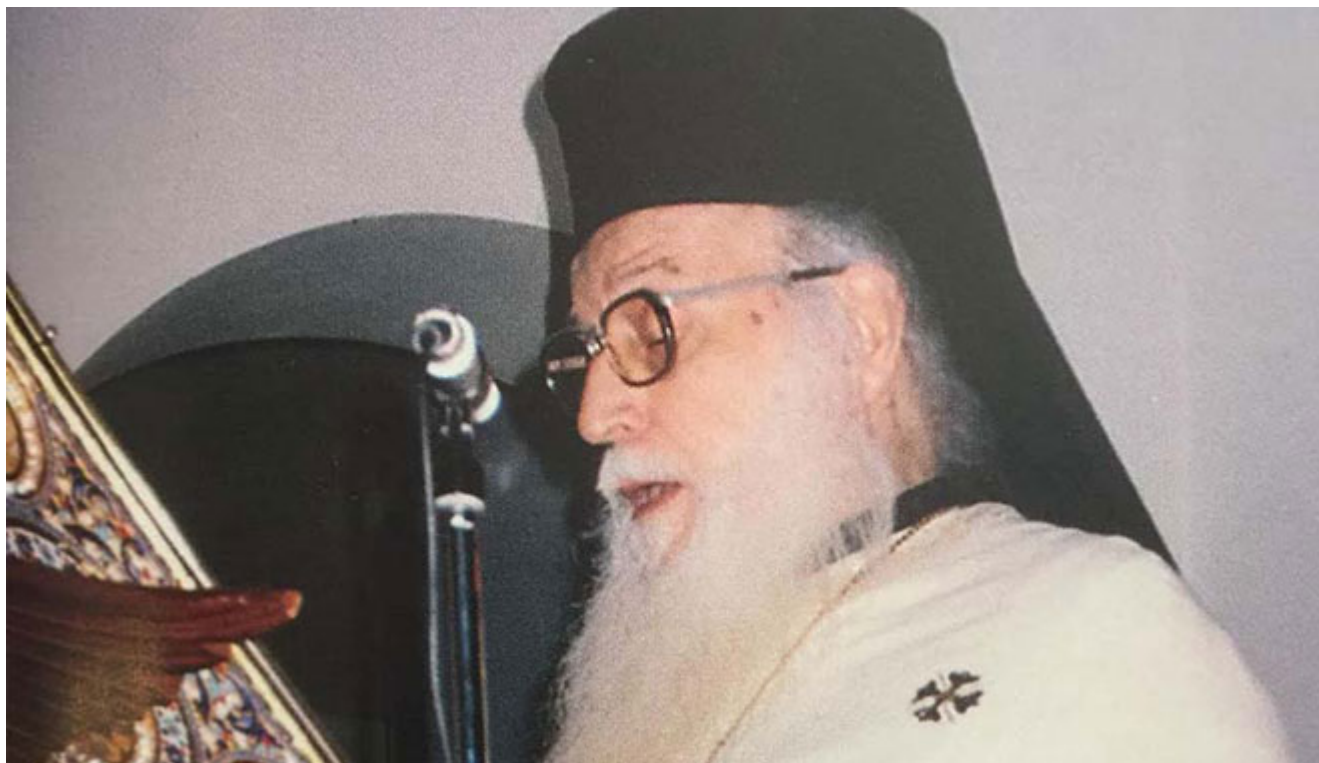
[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Μητροπολίτης Σμύρνης Βαρθολομαίος](#)

Από νεαράς ηλικίας, από των πρώτων βημάτων της κληρικής μου πορείας, ως διάκονος εις την Ιεράν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, ευρέθην, προνομιακώς, ακροατής του λόγου και βιωματικός μάρτυς της αθορύβου διακονίας και πνευματικής -και όχι μόνον- προσφοράς προς την Εκκλησίαν μας και τον λαόν του Θεού, του εν σκηναίς δικαίων, παρά τας διεξόδους των υδάτων, αναπαυομένου πλέον «πιστού μάρτυρος» του Κυρίου μας Ιησού, Αρχιμανδρίτου Αμβροσίου Κυρατζή.

«Αποτίων χρέος και εκπληρών» καρδιακήν επιταγήν «επιχειρώ το τόλμημα» να καταγράψω, δίκην ευγνωμοσύνης αϊδίου, χρέους αγάπης και ευαισθησίας ευθύνης, ωρισμένα εμπειρικά βιώματά μου εκ της συναναστροφής μου και εκ του λόγου του μακαριστού Αρχιμανδρίτου Αμβροσίου. Όσα γράφονται, απλά και εν πίστει, είναι αυθεντικά και αξιόπιστα, διότι «ταύτα της ιεράς αυτού διηγουμένης ακήκοα γλώττης», κατά την ρήσιν Θεοδώρου του Στουδίτου.

Πρόθεσις του γράφοντος είναι να αποτυπώση εν πιστότητι μίαν «Σελίδα στιγμής» του σεμνού πατρός Αμβροσίου, ο οποίος μαζί με ένα κύκλον θεοπρεπώς ακολουθησασών την εντολήν του Κυρίου μας μαθητριών, «συνεστραυρώθησαν αυτώ» εις την διακονίαν του συνανθρώπου, του πλησίον. Και η Σελίς αύτη είναι ευχαριστία και αναγνώρισις του ο,τι υπήρξε δια πολλούς ο αναπαυόμενος ήδη από των κόπων του μακαριστός κληρικός.

Ο π. Αμβρόσιος διηκόνησεν επί ήμισυ και πλέον αιώνος ως ιερουργός των μυστηρίων του Θεού: επί της Αγίας Τραπέζης και επί της τραπέζης της ζωής. Υπηρέτησε τα μυστήρια ταύτα θεοφιλώς και εν φόβω Θεού πάντοτε. Διηκόνησε τον Χριστόν και τον κατά χάριν αδελφόν του, τον πλησίον, ως άλλος «πελεκάν», η ως «στρουθίον», μονάζον όχι επί δώματος αλλά εις τας καρδίας των πιστών, δια τας οποίας καρδίας και εθυσιάζετο συνεχώς και κενωτικώς.

Ως φιλόστοργον πτηνόν του Δημιουργού, ο π. Αμβρόσιος έκτισε με το «ίδιον ράμφος», δηλαδή με την φωτισμένην από την Χάριν του Θεού διάνοιάν του, φωλεάς Χριστού εις τα βάθη των καρδιών των ανθρώπων και εκκόλαψε γενεάς ορθοδόξων χριστιανών εν Μακεδονία. Ημπόδισε δε καταλυτικώς ο ίδιος ποικιλωνύμους «όφεις» να εισέλθουν εις τα ενδότερα του καταπετάσματος της ευαισθήτου αυτής Ορθοδόξου περιοχής και «να ρουφήξουν το αίμα των νεοσσών του Πελεκάνος» -τα όσια και τα ιερά της ορθοδόξου ακριτικής ψυχής-. Ο π. Αμβρόσιος, παρά τους περισπασμούς της ζωής, αυτούς τους νεοσσούς περιέθαλψε, συμπαραστατούμενος από μίαν δράκα πιστών και αφωσιωμένων γυναικών, άλλων

συγχρόνων μυροφόρων, με πρωτοστατούσαν την εκ της ασθενείας σήμερα δοκιμαζομένην προεστώςαν αδελφήν Άνναν, εις τα Ιδρύματα τα οποία συνέστησεν. Αναφέρω ενταύθα μόνον το Οικοτροφείον Βεροίας, το οποίον προσέφευγεν εις καιρούς δυσκόλους δια το ημέτερον Γένος και τον χώρον της Μακεδονίας, εις νεαράς κορασίδας τα εφόδια δια σπουδάς ορθοδόξου προπαιδείας και παιδείας και δια γνώσιν αληθή.

Ο π. Αμβρόσιος, ως σύγχρονος πελεκάν, κυριολεκτικώς «έσχισε με το ράμφός του», με την θυσιαστικήν αγάπην του, το «στέρνον του» και έκυψε και εψηλάφησε τους μώλωπας και τας πληγάς των ανθρώπων και άφησε να στάξη ως βάλσαμον το ίδιον ζωηρόν αίμα του εις τα στόματα «των μικρών τούτων των ελαχίστων αδελφών» του Κυρίου, και να τους αναστήση εις εμπειρικήν γνώσιν του μεγάλου μυστηρίου του Θεού: εις τα ζωτικά και σωτήρια νάματα της ακραιφνούς ορθοδόξου πίστεως και ζωής.

Ο π. Αμβρόσιος υπήρξε μία κατάθεσις εις το θησαυροφυλάκιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Όσοι τον εγνωρίσαμεν εκ του εγγύς, καταθέτομεν αβιάστως και ευλαβικώς μαρτυρίαν δια τον σεμνοπρεπή και ασκητικόν βίον του. Η προσωπική εμπειρία του σημειούντος τας γραμμάς αυτάς πληροφορεί ότι η ζωή του π. Αμβροσίου εν τω συνόλω και εν ταις λεπτομερείαις της, υπήρξε μία ποίησις. Ένας ύμνος προσφοράς, ο οποίος προσεφέρθη ως θυμίαμα εύοσμον, δια των ευεργετηθεισών από αυτόν καρδιών, εις τον Θρόνον του παντοδυνάμου Θεού.

Αυτός ο ύμνος, τούτο το ποίημα, διαλαλείται ήδη εις τας ψυχάς των ευεργετηθέντων πνευματικώς και ποικιλοτρόπως υπό του π. Αμβροσίου και των συν αυτώ συνοδοιπορησασών μαθητριών του εις τον καλόν αγώνα του. Η θέα της σεμνής μορφής του συνεχίζει να μας σαγηνεύη και να μας προκαλή και μετά την κοίμησίν του δέος. Πράος, ευγενής, γλυκύς, μελίχιος αλλά και άκαμπτος, παραδοσιακός, αταλάντευτος εις θέματα ορθοδόξου πίστεως και ήθους. Εδέχετο τα πάντα εις την ζωήν του, ακόμη και το αίσθημα της αδικίας την οποίαν εις δεδομένην στιγμήν της ζωής του, κατά τα πρώτα βήματα της κληρικής του διακονίας, ως εξεμυστηρεύθη εις εμέ, εδοκίμασε μεν ως «πικρόν ποτήριον» αλλά και ως ευλογίαν, ως δωρεάν Θεού.

Κατακλείω την ευγνώμονα ταύτην αναφοράν προς τον Γέροντα Αμβρόσιο, τον ήδη εν χειρί και κρίσει Θεού, τον αγαθόν λευίτην της Χάριτος, με την σημείωσιν δύο επί πλέον στοιχείων, τα οποία αποτελούν ιδιαιτέρως ανεξίτηλα, κατά την κρίσιν μου, στίγματα της διακονίας του: πρώτον, την ίδρυσιν εν Βεροία της αδελφότητος «Πελεκάν» και, δεύτερον, την βιωματικήν αλήθειαν της προσφοράς του μεταστάντος εις τας αιωνίους μονάς ότι το αντίδοτον εις την λύπην του παρόντος κόσμου, εις τα δηλητήρια της ζωής και των απολαύσεων και των ποικίλων

ιοβόλων, ως των όφρων, φαρμάκων της ανθρωπίνης λογικής, είναι εν και μόνον: το υπέρλογον και σωτήριο, το εκφραζόμενο δια του θαυμασίου ύμνου της Εκκλησίας μας «Ὡσεὶ πελεκάν...». Αὐτὸ το αντίδοτον εν συμβόλοιςσυγκινητικοῖς προσέφερε δια βίου ο π. Αμβρόσιος, ως ἄλλος αποσταλείς «πελεκάν», «προσφέρων και προσφερόμενος» .

Αμβρόσιος ο Ιερομόναχος, ο Κυρατζής, ως ἄνθρωπος, «το κοινόν του βίου επλήρωσε χρέος». Κεκοίμηται και αναπαύεται εις το εν τη Αποστολοβαδίστω Βεροία Ησυχαστήριόν του «Πελεκάν», το ορμητήριο των πνευματικῶν οραματισμῶν του, οι οποίοι υλοποιήθησαν εις πράξιν, εγένοντο «θεωρίας επίβασις» και εις τας τρεις Ιεράς Μητροπόλεις της Μακεδονίας, όπου διηκόνησεν. Η σελίς της επιγείου ζωής του έκλεισε, με μίαν ουσιαστικήν κατακλείδα: Κατέλιπε φως εις τους επερχομένους. Η φυσιογνωμία του μένει διαχρονικῶς αγνή και αποδεικνύει τοις πάσι τοκάλλος της. Αι διάδοχοι γενεαί καθηλούμεν το βλέμμα της διανοίας μας εις την μορφήν του και εγκύπτομεν, ως μαθηταί, εις την προσφοράν του. Και καυχώμεθα εν Κυρίῳ, διότι κατά τον εικοστόν αἰῶνα και τας αρχάς του εικοστού πρώτου, ἔλαμψεν εις το στερέωμα ἑνας ἀστήρ πνευματικός, ο οποίος θα λάμψη αιωνίως εις τας καρδίας ὄλων ὄσων, ευηργετήθησαν -ευηργετήθημεν- πνευματικῶς και οι οποίοι εἶναι ἀνώνυμοι και ἀπειροί. Ὅπως ἀνώνυμος και συγχρόνως γνωστός υπήρξεν ο π. Αμβρόσιος.

«Ὡσπερ Πελεκάν τετρωμένος την πλευράν σου», Γέροντα ἐπέσταξας ἡμῖν «ζωτικούς κρουνοὺς». Αὐτή η προσφορά σου στεφανώνει την σταυροανάστασιμον πορείαν σου και το τίμιον γήρας σου το πολυχρόνιον «αριθμῶ ἐτῶν μη μεμετρημένον», διότι παραμένει η προσφορά σου παραμόνιμος ἀποκάλυψις ζωής.

Εἴη ἡ μνήμη σου αἰωνία και ἀληστος!

<http://bit.ly/2mUsUWB>